

HET JUNGLEBOEK
Drie verhalen over Mowgli

Rudyard Kipling

IN MAKKELIJKE TAAL



Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Over dit boek	7
De broers van Mowgli.....	9
De hongerdans van Kaa	31
Tijger, tijger!.....	52

Over dit boek

Het jungleboek is een beroemde verhalenbundel uit 1894, geschreven door Rudyard Kipling.

De drie bekendste verhalen gaan over Mowgli, een weesjongetje dat wordt opgevoed door wolven.

Mowgli groeit op tussen de dieren in de jungle van India. Zijn beste vrienden zijn Bagheera de panter en Baloe de beer. Maar Mowgli heeft ook vijanden. Zoals de tijger Shere Khan.

Van de verhalen over Mowgli zijn vaak films gemaakt. Zowel tekenfilms als films met echte dieren en mensen.

In dit boek lees je drie verhalen over Mowgli:

- *De broers van Mowgli* (pagina 9)
- *De hongerdans van Kaa* (pagina 31)
- *Tijger, tijger!* (pagina 52)

DE BROERS VAN MOWGLI

Het is een warme avond. De maan schijnt in het hol van de familie Wolf. Vader Wolf wordt net wakker. Hij rekt zich uit en gaapt. Ook moeder Wolf is wakker. Zij kijkt naar haar vier jonge wolfjes. Die zijn al aan het spelen. Ze rollen over elkaar heen.

‘Ik ga op jacht’, zegt vader dan. Hij komt net zijn hol uit als Tabaqui eraan komt. Tabaqui is een jakhals. Alle dieren in het oerwoud hebben een hekel aan hem. Tabaqui zorgt namelijk altijd voor problemen. Maar de dieren zijn ook bang voor hem. Want soms wordt Tabaqui helemaal gek. En dan bijt hij in alles wat hij ziet. Zelfs de tijger rent dan weg.

‘Ik heb honger’, zegt Tabaqui. ‘Hier in het hol is niks te eten’, zegt vader Wolf. ‘Voor jou misschien niet’, zegt Tabaqui. ‘Maar ik eet alles.’ Hij gaat het hol in. Daar vindt hij een kaal bot. ‘Kijk, hier heb ik al wat. Dank je wel voor dit lekkere maaltje. En wat zien jouw kinderen er goed uit. Wat hebben ze mooie grote ogen.’

Vader en moeder Wolf zeggen niet veel. Ze vinden het niet leuk dat Tabaqui in hun hol is. Tabaqui weet dat wel. Maar hij vindt het leuk om ze te plagen. ‘Weet je al dat Shere Kahn in een nieuw stuk van het bos gaat jagen, dicht bij het dorp?’, vraagt Tabaqui dan aan vader Wolf. Vader Wolf wordt meteen boos. ‘Dat kan toch niet zomaar?’, roept hij. ‘Straks maakt hij alle mensen in het dorp kwaad. Dat deed hij ook al in het andere dorp.’

Moeder Wolf legt aan de kinderen uit wie Shere Kahn is. ‘Shere Kahn is een tijger. Zijn moeder noemt hem “de lamme”. Want hij is geboren met één kreupele poot. Daardoor hinkt hij. En kan hij niet op wilde dieren jagen. Daarvoor is hij niet snel genoeg. Daarom jaagt Shere Kahn op vee. Maar daar worden de mensen boos van. En nu gaat hij dus hier op vee jagen.’

Tabaqui plaagt vader Wolf nog een beetje. Dan roept vader Wolf boos dat hij weg moet gaan.

‘Rustig, rustig, ik ga al’, zegt Tabaqui. ‘Ik hoor Shere Kahn buiten. Ik had het je dus niet eens hoeven vertellen. Dag, allemaal!’

Vader Wolf luistert. Hij hoort buiten inderdaad een vreemd soort gehuil. ‘Wat dom van Shere Kahn om zoveel lawaai te maken’, moppert vader. Maar dan zegt moeder Wolf: ‘Luister eens goed. Dat is niet het geluid van een dier. Ik hoor duidelijk dat het een mens is.’

‘Een mens?’, zegt vader Wolf. ‘Een mens? Waarom gaat Shere Kahn nu op mensen jagen? Dat geeft alleen maar problemen. We hebben toch niet voor niets regels in de jungle. Je jaagt niet op mensen. Die zijn veel te zwak. Dat is niet sportief. Je jaagt alleen op mensen als je je kinderen wilt leren hoe je moet jagen.’

De wolven horen nog steeds het gehuil. Moeder Wolf zegt: ‘Stil, er komt iemand de heuvel op. Ik hoor het duidelijk. Ga jij kijken, vader?’

Vader Wolf knikt en sluipt zacht het hol uit. Hij hoort geritsel in de struiken. Vader Wolf gaat plat op de grond liggen. Hij maakt zich klaar voor de aanval. Er komt iets uit de struiken. Vader Wolf wil springen. Dan ziet hij dat het een kind is. Een klein jongetje. Het kan net lopen. ‘Het is een kind van de mensen!’, roept hij. ‘Echt waar?’, vraagt moeder Wolf. ‘Breng het in het hol. Ik heb nog nooit een kind gezien!’

Vader Wolf neemt het kleine jongetje in zijn bek. Hij heeft scherpe tanden, maar hij doet heel voorzichtig. Zo draagt hij het jongetje naar zijn hol. Daar legt hij het tussen de jonge wolfjes. 'Oh, wat is hij klein', zegt moeder Wolf. 'En hij heeft bijna geen haar. Hij is helemaal glad. Net als een kikker!'

Vader en moeder Wolf kijken naar het kind. Dan wordt het ineens donker in het hol. Shere Kahn staat voor de ingang, en houdt het maanlicht tegen. Gelukkig is de ingang te klein voor een tijger. 'Is het kind hier?', vraagt Shere Kahn. 'Zijn ouders zijn hard weggerend. Ik probeerde ze te pakken, maar dat mislukte. Ze renden terug naar het dorp. Maar het kind moet hier zijn. Geef het aan mij.'

'Jij bent niet de baas over ons', zegt vader Wolf. 'Het kind is in ons hol en het is van ons. Wij mogen zelf weten wat we met hem doen.' Moeder Wolf staat ook op. Ze kijkt de tijger aan met een boze blik. 'Het kind is van mij, Shere Kahn. Ik ga voor hem zorgen. En als hij straks groot is, dan gaat hij op jou jagen! Je moet je schamen. Wie jaagt er nou op kleine, naakte jongetjes? Ga toch terug naar je moeder. Ga weg!'

Vader Wolf kijkt verbaasd naar zijn vrouw. Hij was vergeten dat ze zo boos kon zijn. Maar het helpt wel.